

ÍÖÖÁÓÉŐÉŐÁ

A Szegedi Ítéltábla mint másodfokú bíróság a Szegeden, 2018. május 31. napján tartott fellebbezési nyilvános ülés alapján meghozta a következő

v é g z é s t:

A kábítószer birtoklása büntette miatt I.rendű vádlott neve ellen indított büntetőügyben a **Szegedi Törvényszék** 2017. június 19. napján kihirdetett **7.B.507/2017/20.** számú ítéletét

h e l y b e n h a g y j a

azzal, hogy az elkobozni rendelt kábítószerre vonatkozó vegyészszakértői vélemény száma: **29200-801/20817/2016.szak.**

A vádlott által a 2017. június 19. napjától 2018. május 31. napjáig előzetes fogvatartásban töltött időt a kiszabott szabadságvesztésbe **beszámítja.**

A bíróság kötelezi a vádlottat, hogy a másodfokú eljárás során felmerült **318.870.- (háromszáztizennyolcezer-nyolcszázhetven) forint** bünygyi költségből fizessen meg **30.000.- (harmincezer) forintot** a Szegedi Törvényszék Gazdasági Hivatala felhívására a magyar államnak.

A fennmaradó **288.870.- (kettőszáznolcvannolcezer-nyolcszázhetven) forint** bünygyi költséget az állam viseli.

A végzés ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

Az elsőfokú bíróság I.rendű vádlott neve vádlottat kábítószer birtoklása büntette [Btk. 178. § (1) bekezdés 5. fordulat, (2) bekezdés c) pont] miatt 7 év szabadságvesztésre és 7 év Magyarország területéről kiutasításra ítélte. A vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztést börtönben rendelte végrehajtani. A szabadságvesztésbe beszámította a vádlott által 2016. szeptember 4. napjától 2017. június 19. napjáig előzetes fogvatartásban töltött időt és megállapította, hogy a vádlott legkorábban a szabadságvesztés kétharmad részének kitöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra. Rendelkezett az eljárás során lefoglalt kábítószer elkobzásáról, míg az egyéb bűnjelek lefoglalásának megszüntetéséről és azok kiadásáról, illetőleg megsemmisítéséről.

A vádlottól lefoglalt és letétként kezelt 620 euró lefoglalását megszüntette és azt a vádlottnak kiadni rendelte azzal, hogy azt a vele szemben megállapított bünygyi költség biztosítására visszatartotta. Kötelezte a vádlottat 1.358.539.-Ft bünygyi költség viselésére és megállapította, hogy 700.085.-Ft bünygyi költséget az állam visel.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen az ügyész a kiszabott szabadságvesztés fegyház fokozatban történő megállapítása érdekében, míg I.rendű vádlott neve vádlott védője a büntetés enyhítése iránt fellebbezett.

A fellebbviteli főügyészség az ügyész által bejelentett fellebbezést fenntartotta, míg a védő által

bejelentett fellebbezést nem tartotta alaposnak.

A fellebbviteli főügyészség álláspontja szerint tévesen járt el az elsőfokú bíróság, amikor a Btk.

35. § (2) bekezdése alapján a törvényben meghatározott eggyel enyhébb végrehajtási fokozatot alkalmazott, mivel ezen rendelkezés alkalmazását önmagában az, hogy a vádlott a magyar nyelvet nem beszéli, nem indokolja. Ezzel kapcsolatban arra hivatkozott, hogy a nem magyar állampolgárságú elítéltekre vonatkozóan a büntetés végrehajtása során eltérő, speciális szabályok vonatkoznak, amely biztosítja a speciális személyi körülmények figyelembe vételét. Hivatkozott továbbá arra is, hogy a külföldi elítélteknek lehetőségük van kérelmezni, hogy a büntetés végrehajtása a saját állama részére kerüljön átadásra, így összességében indokolatlanul került sor arra, hogy a szabadságvesztés végrehajtásának fokozatát az elsőfokú bíróság börtönben állapította meg. Összességében az első fokú ítélet megváltoztatását indítványozta azzal, hogy az ítélőtábla állapítsa meg, hogy a szabadságvesztést fegyházban kell végrehajtani, egyebekben pedig az első fokú ítéletet hagyja helyben.

I.rendű vádlott neve vádlott védője a fellebbezési nyilvános ülésen a főügyészség átiratával kapcsolatban kifejtette, hogy nem tekinthető kétszeri értékelésnek az, hogy az elsőfokú bíróság a szabadságvesztés büntetés végrehajtási fokozatával kapcsolatban is utalt arra, hogy a vádlott nem beszéli a magyar nyelvet. Ezzel kapcsolatban hivatkozott arra, hogy az adott ország nyelvét nem ismerő személyként büntetés-végrehajtási intézetben való tartózkodás számos olyan nehézséget felvet, amelyet a törvény nem tud szabályozni.

A védő fellebbezésének indokolásaként előadta, hogy bár az elsőfokú bíróság a vádlott vallomását elfogadta és az ítélet tényállását a vádlott beismerő vallomására alapította, azonban tényből tényre helytelen következtetést vont le. Álláspontja szerint figyelemmel arra, hogy I.rendű vádlott neve vádlott nem foglalkozott rendszeresen kábítószer-kereskedelemmel, így önmagában abból a körülményből, hogy az eljárás tárgyát képező kábítószer **ország neve**ba történő szállításáért 4.000 eurót ígértek neki, még nem lehetett volna azt a következtetést levonni, hogy a vádlott eshetőleges szándéka kiterjedt a nagyobb mennyiségű kábítószer szállítására. Álláspontja szerint ezzel összefüggésben az elsőfokú bíróság értékelés nélkül hagyta I.rendű vádlott neve vádlott vallomásának azon részét, amely szerint a kábítószer szállítással őt megbízó személyek azt a tájékoztatást adták, hogy amennyiben a kábítószerrel felfedi a hatóság, úgy egy, maximum két év büntetésre számíthat csupán.

A védő hivatkozott arra is, hogy az elsőfokú bíróság bár helyesen feltárta I.rendű vádlott neve vádlott személyével összefüggésben megállapítható enyhítő körülményeket, azonban azokat nem kellő súllyal értékelte. Véleménye szerint I.rendű vádlott neve vádlott beismerő vallomása nélkül jelentősen nehezebb lett volna a büntetőjogi felelősség megállapítása, így a beismerő vallomást sokkal nagyobb súllyal kellett volna a törvényszéknek értékelnie. Ezzel kapcsolatban hivatkozott arra is, hogy a büntetés kiszabása során a generális prevenció nem lehet hangsúlyosabb, mint a speciális prevenció, azaz mindenképpen szükséges a kiszabott büntetés egyéniesítése. Sérelmezte továbbá, hogy az elsőfokú bíróság a vádlottól lefoglalt 620 eurót a bűnügyi költség biztosítására visszatartotta. Összességében a vádlottal szemben kiszabott büntetés jelentős enyhítésére tett indítványt.

A fellebbezések nem alaposak.

Az ítélőtábla a fellebbezési eljárásban a Be. 348. § (1) bekezdése alapján eljárva a törvényszék ítéletét az azt megelőző bírósági eljárással együtt felülbírált. Ennek során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság az eljárása során maradéktalanul megtartotta az eljárási szabályokat. A tényállás

felderítési feladatának is teljes körben eleget téve, a vád tárgyát képező lényeges releváns tényekre a szükséges és lehetséges körben és mélységben a bizonyítást felvette. Az ennek során beszerzett bizonyítékokat az iratoknak megfelelően egymással összevetve, mérlegelési körébe vonva logikus és kimerítő magyarázatát adta annak, hogy miért a vádlott bűnösségre is kiterjedő beismerő vallomását és az azt alátámasztó bizonyítékokat vette figyelembe a tényállás megállapítása során.

A másodfokú bíróság a Be. 352. § (1) bekezdés a) pontjára figyelemmel csupán kisebb mértékben helyesbítette az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást az alábbiak szerint:

Az ítélet 3. oldalának 3. bekezdésének első mondatát akként helyesbítette, hogy az ellenőrzés során az került felfedésre, hogy a vádlott ellen a német hatóság a Schengeni Információs Rendszer 34. cikke alapján tartózkodási hely, illetőleg lakóhely megállapítását rendelte el.

A vádlottól lefoglalt növényi anyag együttes THC tartalma **legalább** 2.761 gramm volt.

Az ítélet 3. oldalának 7. bekezdéséből a jogi indokolás körébe utalta annak megállapítását, hogy a tényleges hatóanyag tartalom meghaladta a különösen jelentős mennyiség alsó határát, annak legkevesebb 2,3-szerese.

A fenti helyesbítésekkel a törvényszék által megállapított tényállást a másodfokú bíróság felülbírálata alapjául elfogadta.

A megalapozott tényállásból az elsőfokú bíróság okszerűen következtetett I.rendű vádlott neve vádlott bűnösségére. I.rendű vádlott neve vádlott beismerő vallomása szerint tudatában volt annak, hogy úgy kívánja átlépni Magyarország határát, hogy a kocsijában korábban kábítószer rejtettek el, amellyel kapcsolatban ő külön nem vizsgálta meg, hogy az milyen fajtájú vagy mennyiségű, ebből következően belenyugodott abba, hogy a gépjárműben elrejtett kábítószer bármilyen típusú és mennyiségű lehet. Ebből következően a védelem mennyiségre vonatkozó tévedésre történő hivatkozása nem volt alapos.

A kábítószer birtoklás büntettének elkövetése esetén az elkövető tudatának arra kell kiterjednie, hogy az elkövetés tárgyát képező anyag kábítószer, vagy akár az is lehet, nem kell azonban tisztában lennie a kábítószer konkrét fajtájával, összetételével, minőségével, elegendő, ha arra kiterjed legalább annak a tudata, hogy az bármilyen fajtájú és mennyiségű kábítószer is lehet.

A másodfokú bíróság az ítélet jogi indokolását, az 5. oldal 4. bekezdésében írtakat akként helyesbítette, hogy a kannabisz a Btk. 459. § (1) bekezdés 18.a) pontja értelmében az 1965. évi 4. törvényerejű rendelettel kihirdetett Egységes Kábítószer Egyezmény mellékletének I-es jegyzékében szereplő kábítószer, míg a THC (tetrahidro-kannabiol) a Btk. 459. § (1) bekezdés 18.b) pontja értelmében az 1979. évi 25. törvényerejű rendelettel kihirdetett, a pszichotrop anyagokról szóló Bécsben, 1971. évi február hó 21. napján aláírt egyezmény mellékletének I. számú jegyzékében meghatározott kábítószer.

Az elsőfokú bíróság a vádlott által elkövetett bűncselekményt a törvénynek megfelelően minősítette.

A büntetés kiszabásának felülbírálata során a másodfokú bíróság megállapította, hogy az elsőfokú bíróság hiánytalanul felsorolta I.rendű vádlott neve vádlott vonatkozásában az enyhítő körülményeket, azonban tévesen állapította meg azt, hogy esetében súlyosító körülmény nincs, hiszen a Szegedi Törvényszék Büntető Kollégiumának állásfoglalása szerint a kábítószer birtoklása büntette Csongrád megyében elszaporodottnak tekinthető, így a másodfokú bíróság ezt súlyosító

körülményként értékelte. A bűnösségi körülmények ily módon történő kiegészítése mellett is azt állapította meg az ítéletábra, hogy az elsőfokú bíróság törvényes nemű és mértékű büntetést szabott ki. A vádlott által elkövetett bűncselekmény 5 évtől 15 évig terjedő szabadságvesztéssel büntetendő, így a büntetés kiszabása során irányadó középérték 10 év szabadságvesztés, amelyből kiindulva kell a bűnösségi körülményekre is figyelemmel a büntetést kiszabni.

A másodfokú bíróság úgy ítélte meg, hogy az enyhítő körülmények jelentős túlsúlyára és a kialakult következetes büntetés kiszabási gyakorlatra figyelemmel - a kábítószer mennyiségét is szem előtt tartva - az elsőfokú bíróság által kiszabott szabadságvesztés tartama arányos, és annak sem lényeges súlyosítására, sem lényeges enyhítésére nem látott lehetőséget. Erre figyelemmel az enyhítés érdekében bejelentett fellebbezés eredményre nem vezetett.

Nem osztotta az ítéletábra a Szegedi Fellebbviteli Főügyészség azon álláspontját sem, amely szerint az elsőfokú bíróság tévesen járt volna el a szabadságvesztés végrehajtási fokozatának meghatározása során. A Btk. 35. § (2) bekezdése akként rendelkezik ugyanis, hogy a büntetés kiszabásánál irányadó körülményekre tekintettel határozható meg a törvényben meghatározottnál eggyel enyhébb, vagy eggyel szigorúbb végrehajtási fokozat, azaz a Büntető Törvénykönyv ezen rendelkezése a bűnösségi körülmények ismételt értékelését írja elő. Így az semmiképpen nem ütközhet a kétszeri értékelés tilalmába (sem elméleti, sem jogi szinten). A nagyobb számú enyhítő körülményre figyelemmel az eggyel enyhébb végrehajtási fokozat elrendelése pedig helyes volt. Megjegyzi a másodfokú bíróság, hogy a törvényszék nem kizárólag arra alapozta ezen döntését, hogy a vádlott a magyar nyelvet nem beszéli, hiszen az ítélet 6. oldal 1. bekezdésében a már korábban hivatkozott enyhítő körülményekre utalt, azok közül csupán kiemelte a magyar nyelv ismeretének hiányát. Az elsőfokú bíróság még a kiegészített bűnösségi körülmények mellett is helyesen jutott arra a következtetésre, hogy az enyhítő körülmények jelentős túlsúlya indokoltá teszi az eggyel enyhébb szabadságvesztés büntetés alkalmazását, a jogi indokolását ebben a körben csupán annyiban helyesbíti az ítéletábra, hogy a fegyház végrehajtási fokozat a Btk. 37. § (3) bekezdés **a) pont** ad) alpontján alapult volna.

Megjegyzi az ítéletábra, hogy a fellebbviteli főügyészség által hivatkozott büntetés-végrehajtási rendelkezések, illetve annak lehetősége, hogy az elítélt kérelmezheti a büntetés saját államában történő végrehajtását, kívül esnek azon a körön, amely a Btk. 35. § (2) bekezdése alapján az eggyel enyhébb, vagy eggyel súlyosabb végrehajtási fokozat alkalmazása szempontjából relevanciával bír.

Az elsőfokú bíróság által alkalmazott eggyel enyhébb végrehajtási fokozat egyebekben megfelel az ilyen jellegű ügyekben kialakult bírói gyakorlatnak is (Szegedi Ítéletábra Bf.II.32/2015., Bf.II.270/2015., Bf.II.535/2015., Bf.II.64/2015., Bf.II.694/2017. számú ügyekben hozott határozatok).

Az elsőfokú bíróság egyéb rendelkezései is törvényesek voltak, beleértve a 620 euró bűnügyi költségek biztosítására történő visszatartását, hiszen ezen pénzösszeg a lefoglalás időpontjában a vádlott tulajdonát képezte, és a törvényszék rendelkezése szerint azt neki is kell visszafizetni abban az esetben, ha a bűnügyi költséget más forrásból megfizeti.

A fentiekre figyelemmel az ítéletábra a fellebbezéseket alaptalanoknak ítélte és az első fokú ítéletet a Be. 371. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta azzal, hogy az elkobozni rendelt kábítószerre vonatkozó vegyész szakértői vélemény számát megállapította a rendelkezés végrehajthatósága érdekében.

A kiszabott szabadságvesztésbe a Btk. 92. § (1) és (2) bekezdése alapján számította be a vádlott által az első fokú ítélet kihirdetésétől előzetes fogvatartásban töltött időt.

A másodfokú eljárásban felmerült bűnügyi költségből - figyelemmel az enyhítés érdekében bejelentett fellebbezés eredménytelen voltára - az ítélőtábla a védői díjjal kapcsolatban felmerült összeg megfizetésére kötelezte a Be. 382. § (1) bekezdésére tekintettel a Be. 338. § (1) bekezdése alapján I.rendű vádlott neve vádlottat.

A másodfokú eljárás során felmerült tolmács- és fordítói díjakkal kapcsolatban a Be. 381. § (1) bekezdése és a Be. 339. § (1) bekezdése alapján a másodfokú bíróság megállapította, hogy azt az állam viseli.

A végzés elleni fellebbezési jog kizárása a Be. 386. §-án alapul.

Szeged, 2018. május 31.

Dr. Mezőlaki Erik
a tanács elnöke

. Nagy Erzsébet
előadó bíró

. Halász Edina
bíró

A Szegedi Ítéltábla Bf.II.466/2017/49. számú végzése és a Szegedi Törvényszék 7.B.507/2017/20. számú ítélete a jelen végzés folytán a mai napon jogerős és végrehajtható.

Szeged, 2018. május 31.

Dr. Mezőlaki Erik
a tanács elnöke